

[Kai Møltke.]

optræde enkeltvis hver for sig. Vi er nu nået så langt, at selv de forskellige store hovedstadsblade er i fuld gang med at danne blad-truster. Vi får regnskabet fra aktieselskabet Politiken, men læser samtidig, at samme aktieselskab er ved at opkøbe en meget stor del af lokalbladene rundt omkring i de nordsjællandske områder. Det ville dog vist være rart at få regnskabet for sådanne koncentrationer under ét, at få virkelige oplysninger om, hvordan det ligger ikke alene med hovedselskaberne, men med koncerterne som helhed. Det er et punkt, som jeg vil anbefale til meget nøje overvejelse i aktieselskabslovgivningen.

Dernæst er der denne historie, som skulle have været rettet for år tilbage: de skæve regnskabsår. Ét regnskabsår begynder 1. januar, et andet 1. marts og et tredje 1. maj eller 1. april. Der er en sammenhæng her med anvendelsen af afskrivningsregler og muligheden for at komme til bunds i, om afskrivningsreglerne er rigtige. Der er endvidere de såkaldte kommanditselskaber med få aktionærer, som overhovedet ingen regnskabspligt har. Jeg vil virkelig opfordre både regeringspartier og opposition til for alvor at tage fat på de problemer, der her på det kapitalmæssige område bør afklares med den kommende lovgivning.

Så tror jeg, socialdemokratiet på en eller anden måde har gjort sig skyldig i en for-glemmelse. Dets ordførere har gang på gang fra denne talerstol stået og talt om, at man ville inddrage de arbejdsfri indtægter, de samfundsskabte værdier, redde dem fra privat tilegnelse. Ja men lad os nu bare tage den anden del af de store investeringsinstitutioner her i landet, forsikringselskaberne. Hvem skaffer kunderne i de fleste tilfælde? Det gør selvfølgelig staten gennem sin lovgivning om de obligatoriske forsikringer. Men når staten skaber en fast kundekreds, ville det så ikke være rimeligt, at denne kundekreds ikke udnyttedes til privat profit, men at staten i stedet for ganske simpelt overtog alle lovskabte forsikringer, for at udbyttet af disse ikke skulle falde i private hænder?

Det sørgeligste kapitel i vores finanspolitik er underskuddet på betalingsbalancen. Men et underskud på betalingsbalancen kommer hverken fra himlen eller helvede,

det kommer af en for letfærdig kreditpolitik; for det var ikke muligt at importere denne overflod af varer, som der ikke findes dækning for, hvis der ikke var folk, som skaffede kredit frem til at opretholde denne indførsel, som landet ikke har brug for. Derfor vil det være nyttigt at se på pengeinstitutionerne i almindelighed.

Her kan vi igen tage koncernprincippet for de forskellige grupper. Bankerne har aftale med Nationalbanken. Regeringen har gennem sin kommissær kontrol med Nationalbanken. Der findes klare aftaler mellem pengeinstitutionerne. Men ved siden af det voksende antal filialer og banksammenslutninger burde man se på sådan noget som investeringsselskaber, der i deres væsen er private pengeudlånsanstalter med en højere rente, men som i virkeligheden, hvis man undersøger tingene grundigt, viser sig at være institutioner, som mange gange er grundlagt af storbankerne for at omgå de regler, der ligger for direkte bankvirksomhed.

Hvis diskussionen om at udvide kontrollen til de andre kreditanstalter kunne nærme sig dette, så tror jeg, at regeringen ville kunne få et klart overblik over, hvorfor vi stadig væk har dette minus på 3 milliarder kr. på betalingsbalancen. Men jeg vil også indrømme, at vi så slog ind på en penge- og kreditpolitik, som i beklagelig grad kunne komme til at ramme nogle af de største profitter, som i øjeblikket vindes på det hjemlige pengemarked. Jeg behøver bare at minde om, at samtidig med at forbruget skal skæres ned både ved hjælp af moms og stor skatteprocent, er vi efterhånden nået op på en afbetalingshandel på en 6 milliarder kr. Jeg ved godt, at regeringen har beskæftiget sig med disse ting, uden at den har kunnet nå til praktiske resultater; men jeg er omtrent sikker på, at underskuddet på betalingsbalancen ikke vil forsvinde, før også dette vigtige spørgsmål tages op og mødes af praktiske forholdsregler. For det kan ikke nytte noget, at man skærer købekraften ned hos almindelige mennesker, hvis man stadig kan få dem til at købe de samme varer, fordi investering i afbetalingshandel giver høj rente. Det er ikke et spørgsmål om den ene eller anden større udbetaling og kortere løbetid; det er et spørgsmål om at beskatte den høje rente på en sådan måde,